

Búzás Huba

Futólag

a nő is koptatott... fakókese farmerében
futólag rád tekint, eszményi a villanatot,
alig kezdődött el, már véget is ér
a fals történet... eh, dehogy... kaján
kísértete ül kanapédon,

macskává változott, szeráf szeme sárga lámpa,
latorkert-lámpion? ledérkedik omlatag...
időd legkezdete előtt született,
talán falfirkaként egy tűzfalon,
eszedbe tolulnak a házak,

a pályaudvar és sugárutakon a farsang
álarcos nénei, majd forgatagában ő,
koboldok, dzsinnek közt az éjszaka szám-
űzöttje, rejtező, anyagtalan...
vagy képzeleted fecserékel?

Naphal

pauza, migrén, görcsök, mint valami menses,
meg nem bocsát magának, néma szája tát,
sötétlő víztükör alatti csend lesz,
pedig mi dolga? ívni önmagát,
fanyar beszéd, leleplez...

mert hallgatott - úgy huszonhárom éven át -
eh, dafke! mintha élne, hang se kell,
világ se érdekelte - hergel
e vád... ma őt hallgatja el
hínár világa ~ rejtjel...

meg nem bocsát, csak szája tát,
a holt vizekben csend lesz -
bár úszik egyre újra, este, reggel,
aranyló naphal-pikkelyekkel

Futó zápor

talán Dalí kristálydugója lehet e zápor?
világod pillogod prizmái törésein
keresztül, mily bizarr látványt ereget,
zagyvál eléd e trópusi zuhé
vad, hirtelen éj-zsuhatagja,

a nappali sötét; szilánkjai szerte szórják
a felhő-fesztivált, az utcazenészeket,
báméskodók utószüretét...
autók, járókelők fetrengenek,
páclé pocsoljákban a házak,

miközben sok e lány, a nappali éjsötétség
megtöbbszörözi épp, eget harapint az ajk,
a villámfényben fölragyog, csucsorít,
söt menydörög is: nem szerettelek...
kis duzzoga, elfut a nyárral

A dodzsemes

mit mond? na, hogy egy jó menet fele se nála,
de érdemes, nem kurva ő, csak dodzsemes,
fakofferesnek fél felár, de hála,
hisz' lenne hozzá ezze - ne temess! -
amazza is: cickója, láb,
ezért hattyú-halála,

ha annak nézik... nézzem ~ ejha, természetes,
ha terpeszt ~ sohse adja, eh, alább,
mutatványos, mutatja nyomban:
a csápja csalafinta csáb,
elémbe csülke toppan...

hát... érdemes, csak dodzsemes,
erénye száznyi - nála? -
hja, mert a lányok mások - nézd, na, jobban! -
mint ő, amilyenek valóban

Pataki István

emelkedetten

a nemzetiek után
 legnagyobb ünnepem
 (meg lehet tartani szüntelen)
 a combközi napok
 emelkedett és apolitikus
 fénypontja:
 farkam első felállításának évfordulója
 állított kopjafarkon
 selyembárány prémek
 köröttük pinácia csokrok
 menyétderekúak koszorúznak
 (akad néhány
 dézsatündér példány)
 hálát adva az úrnak
 mindent emelve az égnek
 menyecskekórusok énekelnek
 bársonyos mezőn
 csobogó patak
 pallóján őzgidák ugrándoznak

jótanács a selyembárány egészségének megóvásáért

mozgassa csak hölgyem
 gyakran minél többet
 ne tartsa karámban
 sötét rendelőben

tüzes mozgásával
 erősítsen immunt
 mint a hallgatásban
 nemzetet a himnusz

májmértely nem eszi
 nem dülja szőrféreg
 bűdössánta sem lesz
 megvédi a vére
 nem sújthatja átok
 sem az aljas ármány
 mozgástól virul csak
 gyöngé selyembárány

nem mondhatod

nem mondhatod
 nem tettem meg mindent érted
 előre kimentem a rétre
 letaposni a füvek élet
 ne sértse selyembárányod nyelvét
 ama szent helyen
 bár kissé önző módon
 két tenyéryit meghagytam
 hogy szilajabban ropja domborod
 ama szent helyen
 selyembárányod
 mohóbban legeljen

köröttünk is mennyit tiportam
 ne érezzem a virág illatát
 csak testedét
 ahogy testemen illan át

(azt a széket meg
 kidobhatod
 ne nyegegjen
 vagy ha gondolod
 valamelyikeszku szervízelje
 én se küldök egy kóborkutyát
 hogy levizelje)

pinácia-ikebana

fényre nyílik
 a dús szirmú tömött
 örökívű
 rózsaszínű
 szálanként
 vagy csokorba szedve
 süvegen övön
 díszek éke
 ha magamhoz kötöm

(a fakuló, szirmait hullajtóból
 Csak ikebanya készíthető)

ha majd

ha majd
 kiöregszem belőletek
 tájatokon legeltetek
 furulyám szól
 a lankákon
 dombjaitok
 még bejárom
 áldó énekkel
 míg bírom
 hej én a vén
 hű popsitos
 túlvilágon is csak fújom
 ha síromon
 tomporultok

Kürti László
a műszerész

„dunát lehetne velem rekeszteni!”
de nem hiszel a művégtag készítőnek,

amikor egy kocsmában meséli
élete nagy törését, elszakadásait.

hosszúlépést rendel, konyakkal,
viccesnek tartod, de nem röhögöd el magad.

majd ott folytatja, hogy fusiba jár a kliensekhez,
évente cserélgeti alattuk a műgyanta lábat.

ő nem tud megállni a sajátján, mióta elvált.
iszik, az anyjával él, gyermektartást fizet.

a műgyanta testbarát anyag. könnyű
és jól illeszkedik a kar- és lábcsontokhoz.

de ki gondolná, hogy mikor formába
önti a forró anyagot a mester, bőrrel

érintkezve vagy csak belélegezve is
a gőzét, halálos méreg, az elhanyagolt,

cukros melósok alól fogy el a láb legelőbb,
azt mondja, majd csak aztán kezdenek

el vakulni, ahogy fusiba igazgatod
a lépések hosszát, borús délutánokon.

rokonlátogatás

nem azért meztelenkedik
előtted, hogy hátat fordíts neki!
nem árul zsákbamacskát
és bevásárolni sem szeretne veled!
vendégségbe jött hozzád,
némán járd körbe kedvét! nem árt,
ha tudod, prédája most te vagy!

nappalidon keresztül fölényesen vonul.
nagymacska, nyugtalan, nem alkuszik
veled. lesből figyel, nem tudhatod,
mikor támad kedve. előzékeny legyél,
meleg, vérbeli házi gazella!

Seléndy Balázs
Történet

I.
Ő... a tenger, támadva
sziklaszálát, elzúdul fölötte,
körülötte, újra és újra,

hatalmában ujjongva , tudva ugyan
a hatalom csak addig az övé, amíg
a szikla hiszi, hogy ő legyőzhetetlen- ugyanakkor
kérdi magától igaz az, hogy neki
szüksége van a tőle más, hegyes sziklára,
nem értenék-e jobban őt
a többi tengerek?

És ő... megrohanja vörös ködben a kastélyt, nyílik
számára minden kapu és ő beront mindenhová, a kétséget
kergeti tovább minden lökéssel, ujjong
erejében, az erőben, amit

a nőtől kölcsönöz, aki, mint az Úr,
ad vagy visszavesz, szeszélyből, vagy mert
a dolgok megváltoztak és az ilyesmi
nem fontos tovább.

II.
A napok, hónapok, évek múlnak, ami szerelmük
lehetett volna, a ő milliós dollár bankjegyük,
átcserélődik lábosok, pelenka, macskaeledel
aprópénzére, egyikük sem

lepődig meg többé, amikor
kibontják egymásnak adott
karácsonyi ajándékaik.

Ha valaki kérdi: amikor a szürke
fejükre száll és szívük lelassul, tartani fogják még
egymás kezét? a férfi bólint reménykedő 'igent'
szótlanul... és a nő ül, csendben,...
a nő csendben ül...

Marie

Úgy burjánzol bennem, mint a rák,
rügysző sejtek milliói ágasodnak
mindenhová, végtére semmi sem marad...

A korokkal idős betegség ez, idős az én korommal, vele
születtem. Te nem rohantál le, mint egy sereg,
miközben én elszántan védekeztem,
én hívtalak Téged, Te jöttél,
készen vártalak.

Évek óta edzettem testem és lelkem... Erősek
és szépek lettek, hogy Téged tartani tudjanak...
hosszú évek vágyai és félelme... Szent Teréz
szerelmes szenvedése, Lucifer sötét és
tragikus szemei... ó, igen, vártalak,
készen!

Nőttél bennem mint a rák és én
megismertem és megszerettem kóromat, miközben
Te rágcsáltál engem, ettél meg tagról tagra,
belsőmet mérgeiddel feloldottad és
kiürítettél mint élő zsákmányát a pók -

de elpusztulnom mégsem lehet, génjeim szükségesek,
nyugtalanágom nélkülözhetetlen. Betegségem terjedni fog
emberöltőkön át, ajándékom azoknak, akik utánam jönnek..
Ezekből a rejtélyes, gonosz sejtekből
forradalmak, szépség, vallások fognak születni;
nélkülözhetetlen mind, igen, gyermekeimnek,
és gyermekeim gyermekeinek, hogy
jó egészségtől meg ne haljanak.

Megmaradok, sebezve nagyon, de maradok
és élni fogok, hogy soha ne tagadjam meg
se szép egészségemet se csodálatos, szeretve szeretett,
égető betegséget, megmaradok, mert
létezem, tehát vagyok
szükségszerű.

Kántás Balázs

A hömpölygő elmúlás – immár testközelben?

Gondolatok Géher István egy verséről

„... a víz leggonoszabb ...”

*micsoda beszéd? fél év - s már kiárad,
hömpölyget lombkoronát, tetemet,
mossa a partot, s ami rajta száradt,
beszívja magába, levet ereszt
a gát alá, lazítja, átszivárog
a réseken, kő kövön nem marad,
ha csábítják sustorgó vallomások,
ilyen vízen hajózni nem szabad.*

*eveznél? jó dolog, de csónakázás
asztaltól ágyig? örvénylik szobád.
elúszik minden, mert ez nem beázás,
ez árvíz, ennek nincsen ne-tovább...*

*folyjon tehát? az életeden átereszted?
ám pusztítson /ha kell/: övé kurafi tested.*

Géher István „Új Folyam” című, 1998-as verseskötetének nyitóverse¹ – a költőre, s főként kései életművére természetesen oly jellemző módon – klasszikus shakespeare-i szonettformában íródott. A szöveg három egységből áll össze, egy nyolc, egy négy, majd egy kétsoros tömbből, az úgynevezett kódából. Ezen egységek pedig nem csupán strófikai és metrikai alkotóelemei a versnek, de egyúttal remekül szerkesztett gondolati egységeket is alkotnak. Géher itt is a rá jellemző, megszokott kontemplatív-meditatív, alanyi költői hangvételben szólal meg, mindezt poétikájára szintén jellemző önmegszólítással kombinálva. Bár első ránézésre a szöveg nem egyéb, mint afféle alanyi költői meditáció, kissé talán túlzottan is filozofikus lírai merengés az emberi létezésről, *mint olyanról*, mely nem igényel ennél sokkalta mélyebb, rétegzettebb értelmezést, a felületes olvasó e téren könnyedén csalatkozhat. Mert bár a szöveg alapvetően egyszerű lírai építőkövekből áll össze, mondanivalója, ha és amennyiben van ilyen, illetve a benne elrejtett irodalmi utalásrendszer annál jóval rétegzettebb, összetettebb.

¹ Hivatkozott kiadás: Géher István, „Új Folyam”, Budapest, Liget Műhely Alapítvány, 1998.